

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 358/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., spol. s r. o., T., zastúpenej advokátom JUDr. M. Ď., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26 Cob 39/2008 z 24. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., spol. s r. o., T., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2008 doručená sťažnosť spoločnosti P., spol. s r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 Cob 39/2008 z 24. apríla 2008.

1. Sťažovateľka, ktorá v konaní vedenom Okresným súdom Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) vystupuje na strane odporcu, vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«Odporcovi bol 18. 10. 2003 doručený platobný rozkaz z Okresného súdu... v ktorom navrhovateľ MS SR žiadal zaplatiť sumu 600,- Sk z titulu neuhradenej faktúry č. 2353152642 vystavenej dňa 13. 11. 2003 spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % od 18. 07. 2003 do zaplatenia. Odporca podal dňa 22. 10. 2007 proti platobnému rozkazu... odpor v ktorom namietal, že odporcovi žalovaná faktúra nebola nikdy doručená... a poukázal tiež na zmätočný dátum od ktorého žiada navrhovateľ platiť úrok z omeškania, vzhľadom na skutočnosť, že úrok z omeškania je príslušenstvo hlavnej veci a teda nemôže vzniknúť skôr ako hlavná vec.

Okresný súd platobný rozkaz... zrušil a nariadil vo veci pojednávanie a rozsudkom sp. zn. 11Cb/186/2007-33 zo dňa 14. 02. 2008 zaviazal odporcu zaplatiť sumu 600,- Sk z titulu neuhradenej faktúry č. 2353152642 vystavenej dňa 13. 11. 2003 spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % od 18. 07. 2003 do zaplatenia. ... Konajúci súd sa vôbec nezaoberal námietkou odporcu v podanom odpore, že mu predmetná faktúra - právny dôvod žaloby nebol nikdy doručený.

Proti rozsudku... podal sťažovateľ ako odporca odvolanie... Porušovateľ rozsudkom... z... 24. 04. 2008, potvrdil rozsudok prvostupňového súdu a dospel k záveru, že „zistenie skutočnosti, či odporcovi bola doručená faktúra č. 2553152642... nie je pre posúdenie veci rozhodujúca. Doručenie faktúry na vznik povinnosti odporcu zaplatiť cenu za zverejnenie údajov v Obchodnom vestníku nemá vplyv. Táto povinnosť na peňažné plnenie vzniká priamo na základe právneho predpisu.“ ...».

2. Podľa názoru sťažovateľky *«... k porušeniu práva na súdnu ochranu dochádza aj vtedy, ak sa na prejednávajúcu vec neaplikuje relevantná hmotnoprávna norma, alebo pri aplikácii relevantnej hmotnoprávnej normy dôjde k jej nesprávnemu výkladu. V tomto smere poukazujem na Nález ÚS SR sp. zn. I. US 26/1994 z 10. 05. 1994 v ktorom Ústavný súd SR výslovne uviedol: „Každé konanie súdu, alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu, alebo inú právnu ochranu“ ...»*

3. Sťažovateľka tvrdí, že v danom prípade porušovateľ

„- konal v rozpore s NV SR č.100/1993 Z. z. o Obchodnom vestníku, konkrétne ustanovenia § 1 (...) porušovateľ potvrdil rozsudok prvostupňového súdu a pritom neskúmal aktívnu legitimitáciu navrhovateľa pričom MS SR sa stalo vydavateľom Obchodného vestníka až od účinnosti zákona č. 42/2004 Z. z. teda od 01. 02. 2004.

- nesprávne posúdil námietku odporcu, že mu nebol právny dôvod žaloby (...) nikdy doručený a že odporca sa nemohol v žiadnom prípade dozvedieť na aký účet má zaplatiť žalovanú sumu a nemohol vedieť, ani komu má zaplatiť.

- priznal rozsudkom navrhovateľovi petit, ktorý nikdy vo svojom návrhu nežiadal a porušovateľ preklasifikoval petit, zaplatiť sumu 600,- Sk z dôvodu neuhradenej faktúry, ktorou navrhovateľ poskytol odporcovi službu na povinnosť zaplatiť sumu s titulu právneho predpisu...“.

4. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Rozhodnutím Krajského súdu... sp. zn. 26 Cob/39/2008 zo dňa 24. 04. 2008, ktorým bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6. ods. 1 Dohovorom...

2. Ústavný súd... rozhodnutie Krajského súdu... sp. zn. 26 Cob/39/2008 zo dňa 24. 04. 2008 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Porušovateľ je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia právnemu zástupcovi vo výške 9.663,- Sk na účet JUDr. M. Ď., do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

5. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti bol ústavnému súdu predložený súdny spis okresného súdu sp. zn. 11 Cb 186/2007, z ktorého zistil vo vzťahu k predmetu sťažnosti nasledovné relevantné skutočnosti:

5.1 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) podalo 18. júla 2007 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľke (ktorá je odporcom v predmetnom spore) na zaplataenie 600 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne od 18. júla 2003 až do zaplataenia (predmetná suma

predstavuje náhradu za zverejnenie údajov o sťažovateľke v Obchodnom vestníku, ktorú sťažovateľka neuhradila).

5.2 Okresný súd platobným rozkazom sp. zn. 11 Rob 437/2007 zo 17. októbra 2007 uložil sťažovateľke zaplatiť navrhovateľovi požadovanú sumu a poplatok z omeškania.

5.3 Sťažovateľka podaním z 22. októbra 2007 (doručeným okresnému súdu 24. októbra 2007) podala proti platobnému rozkazu „*odvolanie*“, ktoré odôvodnila takto:

„Proti predmetnému platobnému rozkazu podávame odvolanie a to z dôvodu, že predmetná faktúra nebola spoločnosti nikdy doručená a poukazujem taktiež na zmätočný dátum od ktorého žiada navrhovateľ platiť úrok z omeškania...“

5.4 Na výzvu okresného súdu z 24. októbra 2007 sťažovateľka doplnila svoje „*odvolanie*“ podaním z 29. októbra 2007 tohto znenia:

„... V predmetnom odpore, z dôvodov, ktoré sú citované v podaní sme žiadali platobný rozkaz zrušiť v celom rozsahu, t. j. istinu, príslušenstvo, trovy konania. Zaplatíme súdny poplatok za podaný odpor a súd zruší platobný rozkaz a nariadi vo veci pojednávanie tak ako cituje súd vo svojom oznámení.“

5.5 Pojednávanie konaného 14. februára 2008 sa sťažovateľka (ktorej bolo predvolanie doručené 7. januára 2008) bez ospravedlnenia nezúčastnila. Okresný súd na tomto pojednávaní vyniesol rozsudok (č. k. 11 Cb 186/2007-33), ktorým uložil sťažovateľke zaplatiť v prospech navrhovateľa „*sumu 600,- Sk s 10 % ročným úrokom z omeškania od 18. 7. 2003 do zaplatenia*“. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„... Súd mal na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov za preukázané, že návrh bol podaný dôvodne. Je nepochybné, že v Obchodnom vestníku, ktorého vydávanie zabezpečuje Ministerstvo spravodlivosti SR boli zverejnené údaje, ktoré sa zapisujú do Obchodného registra a ktoré sa týkali odporcu. Odporca mal na základe vyhlášky povinnosť zaplatiť cenu za zverejnenie údajov v Obchodnom vestníku a to vo výške 600,- Sk podľa Cenníka ministerstva, čo však neurobil. Odporcovi tým vznikol voči navrhovateľovi záväzok, ktorý je povinný splniť. Vzhľadom na to súd zaviazal odporcu

zaplatiť navrhovateľovi sumu 600,- Sk. Povinnosť zaplatiť cenu za zverejnenie údajov v Obchodnom vestníku ako aj jej splatnosť vyplýva priamo z právneho predpisu. Odporca cenu za zverejnenie údajov v Obchodnom vestníku nezaplatil v lehote splatnosti, čím mu voči navrhovateľovi vznikol aj záväzok zaplatiť úrok z omeškania, ktorý je tiež povinný splniť. Súd preto zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi aj úrok z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 600,- Sk od 18. 7. 2003, t. j. od omeškania odporcu splnením peňažného záväzku (cenu za zverejnenie údajov mal odporca zaplatiť do 17. 7. 2003, kedy boli zverejnené v Obchodnom registri, od 18. 7. 2003 je preto v omeškaní). Výška úroku z omeškania bola určená podľa ustanovenia § 369 ods. 1 v spojení s ustanovením § 502 Obchodného zákonníka...“.

5.6 Rozsudok okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním z 22. februára 2008 (doručeným okresnému súdu 5. marca 2008), v ktorom okrem iného uviedla:

„... Odporca sa domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu navrhovateľa v plnom rozsahu zamietne a to z nasledujúcich dôvodov:

1/... odporca... namietal najmä tú skutočnosť, že predmetná faktúra nebola odporcovi nikdy doručená a poukázali sme taktiež na zmätočný dátum od ktorého žiada navrhovateľ platiť úrok z omeškania...

2/... konajúci súd nevezal na vedomie odporcom namietanú skutočnosť, že predmetná faktúra nebola spoločnosti nikdy doručená... Odporca nikdy nespochybnil... úhradu poplatku za zápis do Obchodného registra, ale v dobrej viere v rovnosť pred zákonom sa domnievame, že aj pre navrhovateľa ako ústredný orgán štátnej správy platí rovnaká povinnosť, ak poskytne službu a následne ju vyfakturuje, musí faktúru aj riadne doručiť, pretože v prípadnom spore nesie dôkazné bremeno o tom, že služba riadne vykonaná, riadne vyfaktúrovaná je aj riadne doručená o čom má mať dôkaz a to doručenkou o doručení. ...

3/ ... Namietame, ďalej tú skutočnosť, že úrok z omeškania je... príslušenstvo hlavnej veci a teda nemôže vzniknúť skôr ako hlavná vec, to znamená, že ak hlavná vec f. č. 2353152642 bola navrhovateľom vystavená 13. 11. 2003 a splatná 27. 11. 2003, nemohlo príslušenstvo - úrok z omeškania vzniknúť ako tvrdí navrhovateľ od 18. 7. 2003 teda viac ako 4 mesiacov skôr ako hlavná vec – faktúra...“.

5.7 Na pojednávaní pred odvolacím súdom konanom 24. apríla 2008 (sp. zn. 26 Cob 39/2008) zástupca sťažovateľky R. M. (konateľ spoločnosti) k dôvodom odvolania na doplnenie uviedol:

„... navrhovateľ si predmetnou faktúrou vyúčtoval voči odporcovi službu, a preto navrhovateľ ako ktorýkoľvek iný subjekt mal pri tomto vyúčtovaní služby postupovať v súlade so zákonom o účtovníctve. Navrhovateľ sa odvolával na vyhlášku, ktorou si však sám upravil určité práva a povinnosti vo vzťahu k tretím osobám, a ktorá je podľa môjho názoru v rozpore so zákonom o účtovníctve. Odporca nemohol uhradiť cenu za službu, nakoľko mu nebola doručená faktúra v súlade so zákonom o účtovníctve, a teda nemal doklad, na základe ktorého by platbu realizoval. Hoci odporca nepopiera povinnosť zaplatiť odplatu za poskytnutú službu, tvrdím, že nevznikol právny dôvod na také platenie, keďže faktúra nebola odporcovi doručená a navyše sa odporca ani nemôže dostať do omeškania v rozsahu, ako je uvedené v rozsudku, keďže aj v samotnej faktúre vystavenej navrhovateľom je uvedený iný dátum splatnosti ako v rozhodnutí súdu prvého stupňa...“

5.8 Krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 26 Cob 39/2008 z 24. apríla 2008, ktorým *„rozsudok Okresného súdu Topolčany č. k. 11 Cb 186/2007-33 zo dňa 14. februára 2008 v napadnutej časti potvrdzuje“*.

Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil takto:

„ ... Krajský súd... dospel k záveru, že odvolanie je... neopodstatnené. ...

Zistenie skutočnosti, či odporcovi bola doručená faktúra č. 2353152642, ktorou mu bola navrhovateľom účtovaná žalovaná pohľadávka, totiž nie je pre posúdenie veci rozhodujúca. Doručenie faktúry na vznik povinnosti odporcu zaplatiť cenu za zverejnenie údajov v Obchodnom vestníku nemá vplyv. Táto povinnosť na peňažné plnenie vzniká priamo na základe právneho predpisu.

Podľa § 7 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 100/1993 Z. z. o Obchodnom vestníku cenu za zverejnenie údajov podľa § 2 ods. 2 a 3 je povinný uhradiť ten, koho sa údaj týka, najneskôr ku dňu zápisu týchto údajov do obchodného registra.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že právny predpis v danom prípade tiež priamo

určuje kedy sa predmetná peňažná pohľadávka stáva splatnou. Jej splatnosť nastáva už zápisom zverejňovaných údajov do obchodného registra. Preto splatnosť uvedená na faktúre, ktorou navrhovateľ účtoval odporcovi predmetnú pohľadávku, na skutočnú splatnosť predmetnej pohľadávky nemá žiaden vplyv.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil i s právnymi závermi prvostupňového súdu, a to i v ďalších podrobnostiach. Na právne závery prvostupňového súdu preto odvolací súd taktiež v plnej miere odkazuje.

Odvolací súd preto vecne správne rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 O. s. p. potvrdil...“.

II.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj právne relevantných skutočností vyplývajúcich z písomností prezentovaných v bode 5 I. časti odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní a jeho rozsudkom sp. zn. 26 Cob 39/2008 z 24. apríla 2008, pričom ústavný súd prihliadal aj na prvostupňové rozhodnutie, z ktorého odvolací súd vychádzal a nadväzoval naň, odvolávajúc sa na argumentáciu jeho odôvodnenia, ktorú krajský súd plne akceptoval (pozri bod 5.8 I. časti odôvodnenia).

Podľa tvrdenia sťažovateľky porušenia označených práv sa mal krajský súd dopustiť nezákonným postupom v odvolacom konaní, konkrétne tým, že „*neskúmal aktívnu legitimitáciu navrhovateľa*“, že mu nebol „*právny dôvod žaloby (faktúra...) nikdy doručený*“ a že „*priznal rozsudkom navrhovateľovi petit, ktorý nikdy vo svojom návrhu nežiadal a porušovateľ preklasifikoval petit...*“ (pozri bližšie bod 3 I. časti odôvodnenia).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi, t. j. v podanom odpore z 22. októbra 2007 (doplnenom 29. októbra 2007), v odvolaní z 22. februára 2008 ani v prednese jej konateľka na pojednávaní pred odvolacím súdom 24. apríla 2008 (pozri bližšie bod 5 I. časti odôvodnenia) nepoužila na svoju obranu

v predmetnom spore okrem tvrdenia o nedoručení jej faktúry a nesprávnom určení doby omeškania žiadny z ďalších argumentov prezentovaných v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ktorých akceptácie sa domáhala pri vytváraní právneho názoru ústavného súdu a jeho rozhodovaní.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 26 Cob 39/2008 z 24. apríla 2008 z dôvodov už uvedených v bode 5 I. časti odôvodnenia (resp. v bodoch 2 a 3 I. časti odôvodnenia).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka v sťažnosti namietala.

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

V prípade sťažovateľky však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie základných práv, ale o prípad, keď právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Sťažovateľkina nespokojnosť s obsahom rozhodnutia

krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 26 Cob 39/2008 z 24. apríla 2008 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy, tiež nezistil, že by závery krajského súdu v odvolacom konaní vyjadrené v už citovanom rozsudku boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka, vrátane jeho dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto návrhy (resp. procesné úkony) primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi

konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivé súdne konanie.

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

Krajský súd v napadnutom rozsudku (ktorého podstatné dôvody sú citované v bode 5.8 I. časti odôvodnenia) dal dostačujúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sťažovateľkou namietaného (v jej jednotlivých opravných prostriedkoch) nezákonného postupu prvostupňového súdu, a preto odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia nepotvrďuje (neosvedčuje) okolnosti (tvrdenia, právne názory sťažovateľky) majúce za následok namietané porušenie ňou označených práv.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Z už uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

2. Ďalším dôvodom odmietnutia sťažnosti je aj nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Sťažovateľka namietala porušenie označených práv tiež z dôvodov, ktoré prvý raz uplatnila až v konaní pred ústavným súdom (pozri bližšie začiatok II. časti odôvodnenia a v ňom prednesenú argumentáciu).

Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi

musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy teda vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, a to iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov. V danom prípade mala sťažovateľka možnosť dovolávať sa ochrany svojich práv, ktorých porušenie postupom a rozsudkom krajského súdu namieta, už v konaní pred okresným súdom a následne v odvolacom konaní pred krajským súdom.

Keďže sťažovateľka ochranu svojich práv nerealizovala v plnom rozsahu v konaní pred všeobecnými súdmi, ale až podaním sťažnosti ústavnému súdu, ústavný súd jej sťažnosť odmietol aj z nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedené sa dotýka tej časti podanej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala, že krajský súd „*neskúmal aktívnu legitímáciu navrhovateľa*“.

3. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že krajský súd „*priznal rozsudkom navrhovateľovi petit, ktorý nikdy vo svojom návrhu nežiadal a porušovateľ preklasifikoval petit...*“, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ by došlo (o čom má ústavný súd pochybnosti, pozn.) k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uvedeným spôsobom, bol by tento spôsobilým dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) OSP, ktorého dôvodnosť a prípustnosť zároveň spočíva v tom, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V takom prípade platí obdobné, ako je uvedené v bode 2 tejto časti odôvodnenia.

4. Vzhľadom na už uvedené (odmietnutie sťažnosti ako celku) rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky uvedených v bodoch 2 a 3 petitu sťažnosti

(pozri bod 4 I. časti odôvodnenia) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2008